

NIV-NYTT

**Medlemsblad for Norske Idrettsleder-Veteraner
25. årgang Nr. 3. oktober 2026**

Kong Harald V er død. NIV har mistet sin nr. 1

Norske Idrettsleder- Veteraner

Postadresse:
c/o Norges Idrettsforbund
0840 Oslo

<http://idrettsveteraner.com/>
post@idrettsveteraner.com
Bankkonto nr.: 6011.05.96009
Org. nr.: 995 295 423

Leder:

Tove Strand
Hamborgv. 1A, 0860 Oslo
M: 930 93 768
tovestrand@yahoo.no

Nestleder:

Marit Wiig
Borgenveien 50, 0373 OSLO
M: 951 65 744
Marit.wiig4@gmail.com

Styremedlem, sekretær:

Mette Berg
Kirkerudkleiva 13, 1339
Vøyenenga. M: 95430480
Grebbette@hotmail.com

Styremedlem, økonomi:

Odd-Roar Thorsen
Otto Rugesvei 81E
1361 Østerås
M: 957 56 178
Oddroar.thorsen@gmail.com

Styremedlemmer:

Harald Bråthen
Vingolfveien 24, 1170 Oslo
M: 911 03 688
harald@lynx.no

Anne Marie Lund Thorvik
Bærumsveien 234,
1357 Bekkestua
M: 91798900
annemarie@thorvik.eu

Åsmund Berge
Åstadryggen 15, 1396
Billingstad. M: 95256888
Asmundberge66@gmail.com

Redaktør NIV-NYTT

Per Rune Eknes
Fjordveien 85b
1363 Høvik
M: 922 3 48 47
per.rune@medley.no

Historisk bevilgning

Nytt toppidrettssenter kan skape presedens
Regjeringen bidrar med en bevilgning som
tilsvarer 90 prosent av total byggekostnad i det
nye statsbudsjettet til et nytt toppidrettssenter på
Sogn.

Bevilgningen er fordelt over tre år. 40 prosent av den statlige finansieringen kommer fra statsbudsjettet og tilsvarende 518 millioner 2027-kroner, mens 50 prosent av bevilgningen finansieres over spillemidlene og utgjør 647 millioner 2027-kroner.

Dette er en seier for idrettspresidenten og idrettsstyret, som har arbeidet hardt for dette over tid.

Det viktigste er likevel at det faktisk er bevilget penger over statsbudsjettet, det er historisk. Joda, det er blitt bevilget penger til spesielle prosjekter overfor innvandrere og til store konkurranser, men aldri til et så vidt spesielt idrettspolitisk mål.

Det spennende er også om dette kan skape presedens for andre store idrettspolitiske utfordringer vi står overfor. Som idrettsanlegg til store mesterskap, idrettsanlegg generelt, idrett i et livsløpsperspektiv, og sist, men ikke minst mer fysisk aktivitet i skolen og blant barn, som ikke dekkes av spillemiddelordningen.

Per Rune Eknes, redaktør

NIV-NYTT

Utkommer i februar, mai/juni, oktober og desember.

Redaksjon: Harald Bråthen, Lars Kolsrud, Åsmund Berge, Erik
Unaas. foto: Håvard Lillegård.

Redaktør Per Rune Eknes.

Styreleder Tove Strand

Styrelederens ord

Minneord som styreleder holdt på NIVs møte 8.september

Det kjennes riktig å stoppe opp litt i dag, dagen før bisettelsen, og gi uttrykk for takknemlighet for kong Haralds engasjement for norsk idrett generelt og for Norske Idrettsleder-Veteraner spesielt.

Siden meldingen om kong Haralds bortgang forrige fredag, er det sagt mye fint om en konge som var høyt verdsatt av et helt folk. Det står mye igjen etter han. Han var en konge som tok kampen for kjærligheten, en konge som var der for barn som hadde det vanskelig, og en konge som var så tydelig på at alle har plass i fellesskapet vårt, uansett hvem de er, hvor de kommer fra, hva de tror på eller hvem de elsker. Den rausheten han viste, har vært med på å forandre Norge. Den har også vært viktig for utviklingen i norsk idrett. Kongen var mye for mange. Også for oss i idretten.

Han som selv var utøver og deltok i flere OL. Han som tok på seg lederansvar i Norges Seilforbund, i VM og i andre sammenheng. Han som ikke så på hopprenn, skirenn, håndball eller fotballkamp av plikt, men av ren glede. Fra start og til siste utøver var i mål. Og han som fant sitt frirom, i denne bevegelsen.

Kong Harald var som kjent en av de 24 stifterne av Norske Idrettsleder-Veteraner. Han har fulgt NIV siden. Senest i

februar deltok han på årsmøtet vårt med engasjement og varme, klar for gode samtaler med gamle venner og med nye. Han gledet seg over å være sammen med idrettsvenner i NIV-sammenheng. Han sa nettopp det, under middagen, at han følte seg hjemme. Og det kunne vi alle se. I praten rundt bordet var han en av gjengen. Han var ikke alltid den som gikk først hjem, men var gjerne den som dro i gang med humor og som lo høyest.

I et år som var krevende for kongen vår, så det ut som han fikk seg en god pause med gode venner under den middagen i vinter. Slik han har gjort i alle år. Å få være med på årsmøtet har hatt høy prioritet i den kongelige kalenderen.

Mye er sagt om kong Haralds betydning for norsk idrett. Han var konkurranseseiler på internasjonalt nivå nesten hele livet og visste av egen erfaring hva toppidrett krever. Han visste også at det ikke alltid går som planlagt. Den innsikten gjorde noe med måten han møtte våre utøvere på. Han gledet seg stort over gode resultater, og viste forståelse og omsorg når det krevdes. Siste gang vi opplevde Kongens glede over en idrettsprestasjon var under mottakelsen på Slottet med Solbakken og hans menn. Et rørende minne om en stor idrettskonge.

Kong Harald var ikke bare opptatt av toppidrett. Han var også opptatt av bredde og av frivilligheten. Han stilte på utallige Norgesmesterskap og viste gjennom sin tilstedeværelse at idretten er en viktig fellesarena for alle slags utøvere, også dem som bare har lyst til å prøve seg i sporet eller på banen.

Han var også tydelig på viktigheten av det arbeidet frivillige utfører landet rundt. Det viktige bidraget de gir til å sikre oss små og store fellesskap, møteplasser og felles opplevelser.

«Mitt største håp for Norge er at vi skal klare å ta vare på hverandre. At vi skal bygge dette landet videre på tillit, fellesskap og raushet» sa kong Harald i talen sin i Slottsparken i 2016.

Det budskapet vil vi ta med oss i vårt videre arbeid for en idrett som nettopp skal være det rause fellesskapet han ønsket seg.

Kong Harald var en verdibasert, helstøpt og engasjert talsperson for norsk idrett. Vi var heldige som fikk ha han som aktivt medlem gjennom mange år. Vi lyser fred over kong Haralds minne.

Tove Strand

Siden forrige utgave av NIV-NYTT har det dessverre vært et stort frafall av medlemmer i tillegg til nr. 1. Her følger derfor en rekke nekrologer:

Johan Baumann

Johan var på de fleste NIV-samlingene de siste årene. Her i Vikersund for 2 år siden. Nina Kahrs og Kari Strande hadde gode samtaler med Johan.

Det var på Fefor Høyfjellshotell jeg møtte Johan for første gang for litt over 70 år siden. Han var der med sin familie - og sitt hundespann. Da ble han min helt - noe han også var for alle damene på hotellet. Han har vært mitt forbilde, inspirator, leder og gode venn - siden jeg selv var aktiv hundekjører i begynnelsen på 1970-tallet.

Johans omgjengelige vesen ble nok skapt i tiden som hundekjører og senere i militæret. Johan var en av landets aller beste hundekjørere i siste del av 50-tallet. Han vant 7 norske og nordiske mesterskap og vant 5 kongepokaler. Hundekjøring var en relativt liten idrett med aktive fra alle samfunnslag - mange svært forskjellig fra Johans oppvekst - det som hadde betydning var dine resultater løypa. Johan var en meget populær konkurrent.

Johans rolle som idrettsleder begynner kort tid etter Johan og familien kom tilbake fra tjenesten i Nord-Norge. Da ble han raskt trukket inn i Hundekjørerforbundet og ble etter hvert landslagssjef noen år fra 1970.

For oss aktive ble dette en opptur. Nå ble det struktur på samlinger, utstyr og antrekk og nær kontakt med faglige ressurser i både skiforbund, idrettsforbund og Forsvaret. Johan hadde gode og viktige relasjoner alle stedene. De fleste av datidens kjente idrettsmedisinere var venner av Johan. Så nå skulle vi testes. På denne tiden var Johan lærer på Krigsskolen og sammen med flerårige norgesmester i orientering og lege på Krigsskolen -Peer H Staff - innførte de orienteringskurs for nye kadetter. 2-3 orienteringsløp om dagen i en uke. Men ikke før hadde han sørget for at min plan om å bli jurist ble endret til å søke

Krigsskolen - sluttet han selv i Forsvaret for å bli generalsekretær i Skiforeningen ved starten på 1972.

Der satte Johan sammen med formannen Odd Seim-Haugen varige spor.

Generalsekretæren ble mer general - og mindre sekretær - og det ble modernisert og endret i alt fra stuedrift til Holmenkollrennet. Ikke alt like populært - men Johan og Odd lot seg ikke stoppe. Man diskuterte også i denne tiden ideen om landsforening etter modell fra Sverige, men det rakk de ikke å realisere. Mye av dagens Skiforening er en videreføring av det som ble etablert av duoen Johan og Odd i denne perioden.

En annen landsforening i skisporten skulle de begge lede kort tid senere. Johans inntreden Norges Skiforbund startet i langrennskomiteen hvor han var medlem fra 1981. Kommandoplassen for støtteapparatet til langrenn under VM i Oslo 1982 var i huset til Johan bak Holmenkollhoppet. Derfra ledet Johan matstasjoner, sekunderingsposter, og resten av støtteapparatet som en større militær operasjon. Han ble formann i langrennskomiteen i 1984 - under skøyterevolusjonen. Da var Odd Seim-Haugen president og jeg (Sverre Seeberg) generalsekretær.

Det var en viktig tid for langrennssporten og det var godt å ha en stø langrennsformann. Dette var nok en posisjon Johan hadde planlagt skulle vare noen år, men slik gikk det ikke. Per Ottesen overtok som skipresident i 1985, og ønsket seg Johan som visepresident. En passe rolig posisjon for en som nylig hadde flyttet til Drammen og startet en ny virksomhet. For Per var Johan en solid støtte - Per med mange planer og prosesser, Johan med beslutningsvilje og gjennomføringskraft. De var et bra team. Men den rolig litt tilbaketrukne tilværelsen i Drammen varte ikke lenge. Per Ottesen fikk tilbud om jobb i konsernledelsen i Forenede Forsikring, og sjefen mente at dette ikke kunne kombineres med presidentvervet. Da Per ringte meg og fortalte dette - ringte jeg umiddelbart Johan og sa. Dette er en varslingsordre. Hvis du vil bli skipresident må du stille til valg allerede til våren. Per trekker seg og toget går nå.

Tenk på det. Ringer deg i morgen. Johan stilte og ble valgt til skipresident våren 1987 - og da var man akkurat kommet i gang med andre forsøk på å få et vinter-OL til Lillehammer.

OL i Calgary ble ingen suksess for den nye skipresidenten, men man var i gang med et generasjonsskifte. Bjørn Dæhli var med i troppen - men fikk ikke gå. Vegard Ulvang fikk bronse. Også alpinistene var i gang. Erik Johnsen fikk sølv i hopp. Men ingen gull. Nasjonens vrede over de svake resultatene i Calgary ble

fort glemt da Samaranch 15 september samme år annonserte: «The decision is Lillehammer».

Med ett ble rollen som skipresident noe helt annet. Det ble mange møter og reiser. Johan likte dette. Og det hjalp godt med heiarop fra Ina. Jeg tror det var en lykke både for Skiforbundet, OL på Lillehammer og Johan selv at det var nettopp han som ble valgt til skipresident året før. Nå fikk han bruk for sin strategiske legning, klokskap og beslutsomhet, men samtidig evnen til å samarbeide med andre. Og uslitelige humør - også når ting var vanskelig som det tidvis var. Johan skjønte at nå gjaldt det å samarbeide med både den nystartete Olympiatoppen og Idrettsforbundet, et samarbeid som etter hvert ble helt avgjørende for suksessen til Skiforbundet på Lillehammer. Både Gerhard Heiberg og idrettspresident Arne Myrvoll skjønte at et vellykket OL var avhengig av gode norske skiresultater - derfor gjorde de begge det de kunne for å hjelpe Skiforbundet økonomisk med forberedelsene. Og det er nettopp dette grunnlaget som ble lagt gjennom disse årene, alle vi senere presidenter har kapitalisert på.

På denne tiden var det knapt noen i Norge som ikke visste hvem mannen med østerdalslua med alle merkene var. Også i mange år etter OL. Johan ble den første skipresidenten i moderne tid som satt i så mange år. Noe som ikke minst skyldtes OL på Lillehammer. Frykten til FIS var at man skulle bytte ledelse midt i OL-forberedelsene. Det gjorde man ikke. Det normale hadde vært 3, men da hadde presidentene ofte en viktig jobb i tillegg til presidentvervet.

Nettopp hans mange år som skipresident under OL på Lillehammer- utøvernes fantastiske resultater og Johans vinnende vesen, ga han også en internasjonal posisjon og mange venner til tross for at han aldri hadde noen formell posisjon internasjonalt. Da Johan gikk av i Skiforbundet i 1995 - begynte en ny epoke i Johans liv - men han holdt alltid kontakten med skiidretten.

Senest i begynnelsen av juni var vi sammen på Skitinget i Oslo.

På vegne av mange venner og organisasjoner i norsk idrett - og ikke minst meg selv - lyser jeg fred over Johan Baumanns minne.

Sverre K Seeberg

Cecilie Brinck Rygel

Cecilie Brinck Rygel svingte seg feiende flott over mangt et dansegulv – over hele verden. Alltid i armene på sin kjære Kim. Kreftsykdommen kom igjen og igjen og lot seg ikke stoppe. Cecilie døde 15. juli 2026, 58 år gammel.

Som dansepappa fikk undertegnede oppleve Cecilie og Kim på nært hold. Ungene elsket å trene med dem. Dansedommere og publikum ble tatt med storm – over hele verden. Her hjemme har vi ikke fått med oss hvor store Cecilie og Kim også var internasjonalt. Størst var kanskje seieren i standard-VM i Singapore. Det var deres siste standard-konkurranse. Gråtende kunngjorde Cecilie fra seierspallen at nå var det slutt i amatørernes rekker. Proff-livet ventet. Åtte EM- og åtte VM-gull, sammen med store seire i prestisjetunge konkurranser over hele verden, taler sitt tydelige språk. Cecilie og Kim representerte noe nytt i dansen.

De tok idretten ut på dansegulvet. De satset enda mer på styrke og kondisjon, ved siden av det dansefaglige,

musikalske og elegante. Thor Fløysvik, kjent som dommer i «Skal vi danse», var den som tok dem helt til toppen. På hjemmebane fylte de Oslo Spektrum med mer enn 5000 tilskuere i latin-VM.

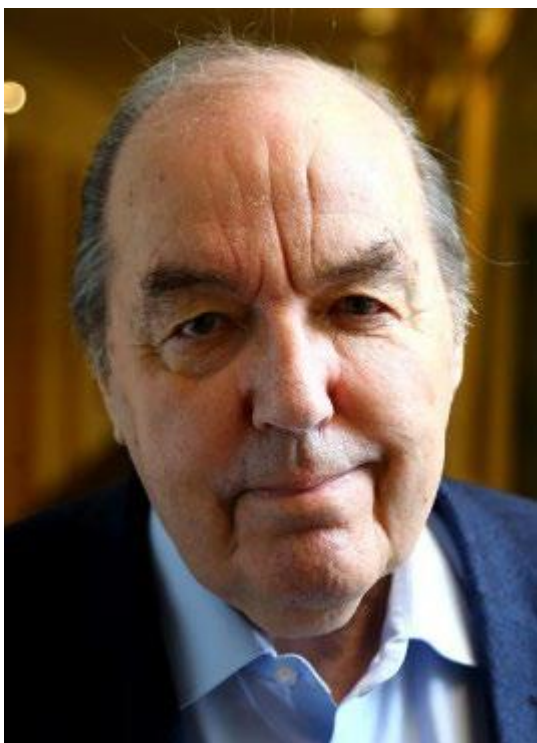
Cecilie og Kim ble et dansepar allerede på danseskolen til Hildemor i Bergen. Derfra gikk turen ut i verden til de største konkurransene og fineste arenaene. Det var hardt. Og det var tøft. Det var ingen kjære mor når de to inspirerte og presset hverandre til verdenstoppen.

Det kunne gå varmt for seg, men det var i kjærlighet til dansen – og til hverandre. Det enestående dansemiljøet i London var lenge «hjemmebanen», men de sviktet aldri dansesporten i Norge. Hun var vakker på utsiden og vakker på innsiden. «I could have danced all night», lød sluttbudskapet i en fullsatt Nøtterøy kirke denne triste august-tirsdagen. Vi danser videre med deg og de gode minnene, Cecilie.

Harald Bråthen

Per Ottesen

En bauta og hedersmann i norsk idrett, Per Ottesen, sovnet inn den 16. juni i år, 93 år gammel. Han viet mye av sitt liv til idretten og spesielt skiidretten og satte dype spor etter seg.

Han var medlem og leder av Byåsen IL i flere år og fikk klubbens gullmedalje i 2002 for sin innsats. Han la ned et betydelig arbeid for skiidretten ved sine lederverv også i Sør-Trøndelag Skikrets.

I 1982 ble han visepresident i Norges Skiforbund og president i 1984. Det vervet hadde han til 1987, da gikk han av for å bli leder av søkerkomiteen for VM i nordiske grener i Trondheim 1997.

I disse årene utviste han et lederskap som var forbilledlig. Han ledet Organisasjonskomiteen med klokskap, han var en nettverksbygger både innen norsk skiidrett, men også internasjonalt i

FIS. Han ble høyt respektert for hvordan han ikke bare promoterte trøndersk idrett og næringsliv, men inkluderte hele norsk skiidrett for å få så stor tillit innen FIS at VM 97 ble tildelt Trondheim.

Per var også spesielt opptatt av samarbeid med mange regionskontorer i NHO og skikretser i Norge for å få fram unge ledertalenter, og gi dem oppgaver under forberedelser og gjennomføring av det store og viktige arrangementet.

Dessverre for Per ble det en maktkamp rett forut for VM97 som gjorde at han trakk seg som leder av Organisasjonskomiteen, etter en utvikling som ikke vare forenlig med Per Ottesens gode holdninger og etiske linjer som han alltid styrte etter. Per satte dype spor etter seg i norsk idrett med stor innsats og betydningsfullt arbeid gjennom mange år. Han mottok Kongens fortjenestemedalje i gull, Trondheim kommunes kulturpris og Sør-Trøndelag fylkes hederspris samt at han var æresmedlem i Sør-Trøndelag Skikrets.

Jeg minnes Per som en god venn og en svært god leder. Jeg lyser fred over hans minne.

Anne Marie Lund Thorvik

Sommertur til Sunnaas - en gedigen suksess

Sommerens NIV-tur gikk i år til Sunnaas sykehus på Nesodden. Det er ikke noe annet ord enn vellykket som kan sies om den turen. En full buss samt mange i private biler hadde tatt turen til Nesodden en regnfull dag i juni.

Sunnaas sykehus ligger nydelig til i indre i Oslofjord.

Kort om Sunnaas

Rehabilitering gjelder mange mennesker, og i løpet av livet vil minst en tredjedel av oss trenge rehabilitering minst en gang. Dette vil også øke, fortalte de oss på Sunnaas. Dette har også en sammenheng med at flere reddes fra både ulykker og død ellers. Vi får også flere diagnoser, vi lever lenger. Og ikke minst noe av det vi liker best, eldre lever et mer aktivt liv. Uansett fikk vi vite på turen, at rehabilitering lønner seg.

Sunnaas sykehus er det eneste sykehuset i hele sørøst Norge som har dette som tema.

Sykehuset har 149 senger og 800 ansatte, og det er 260 kommuner som samarbeider med Sunnaas sykehus.

De har også tett samarbeid med land som Australia, Sverige og Nederland.

Dette er Sunnaaspasienten

- 74% av pasientene er 60 år eller yngre
- 58% av pasientene er menn
- 47,8% av våre primærpasienter er her pga skader
- Gjennomsnittlig varighet på primæropphold: ca. 2 måneder
- Våre pasienter har flere skader/diagnoser (økning multitraume)
- Flest pasienter med hjerneslag og traumatisk hjerneskade
- 87% kommer fra Sør-og Østlandet, primært Østfold, Oslo og Akershus.

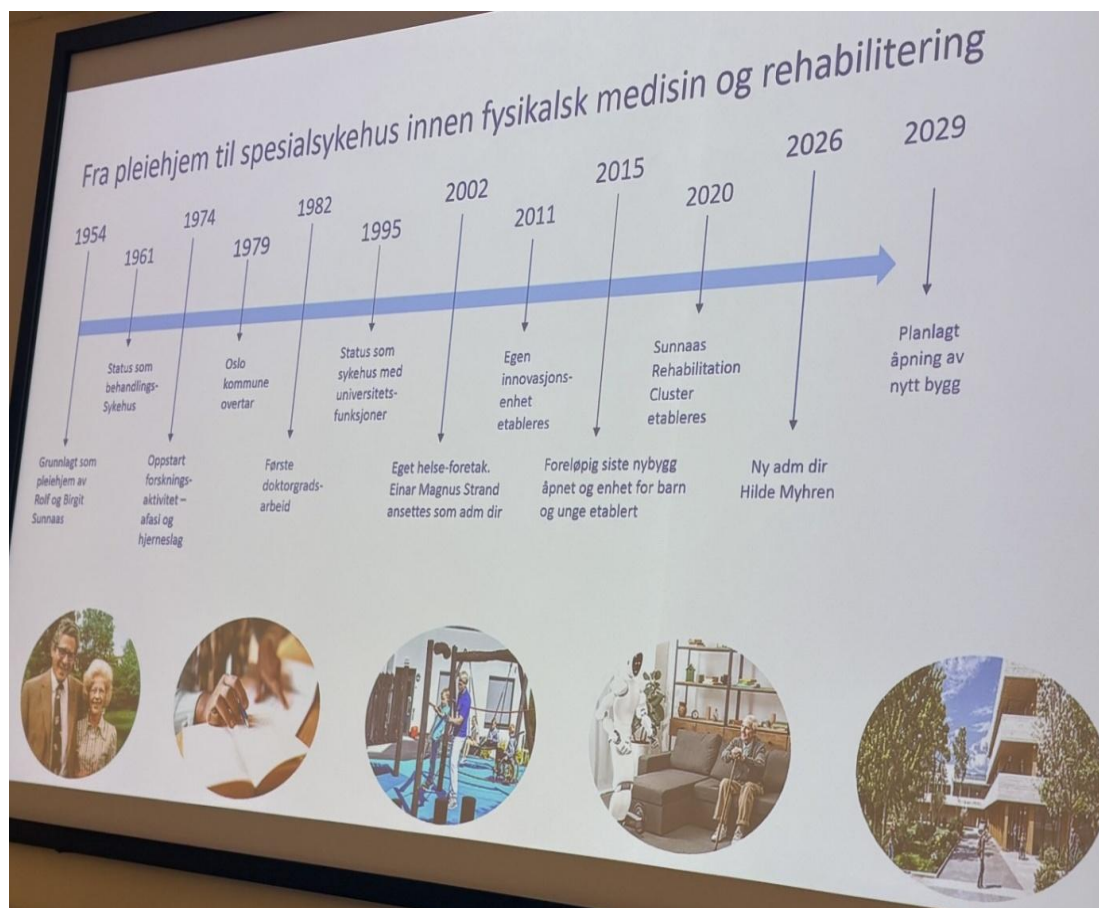
Sunnaaspasienten er ikke som alle andre

Sykehuset har mange digitale tjenester i tillegg til dem på stedet. Sykehuset både hjelper og tar imot mange ofre fra land og steder i dramatiske situasjoner, som i Ukraina og fra Gaza.

Det var Rolf sammen med Birgit Sunnaas som startet sykehuset. Ekteparet overtok Brønnøya hovedgård, som er en øy på motsatt side av Oslofjorden for Nesodden, nærmere bestemt i Asker kommune. Her startet ekteparet pleiehjem i samarbeid med Oslo kommune i 1948. En av kveldene etter oppstarten på Brønnøya satt Rolf sammen med sin kone og så på et område direkte over fjorden der solen skinte mer enn mange andre steder. Han kalte bare området for et Soria Moria slott. Birgit og Rolf ble så veldig engasjert i å få til noe akkurat på slottet sitt, og tankene begynte om hva de kunne få til. Rolf var en handlingens mann og tok kontakt med Nesodden kommune og kjøpte en tomt på 200 mål rundt der han så slottet sitt.

De startet opp med bygg A som var ferdig i 1954 som pleiehjem, i 1961 ble det et sykehus med ansatt overlege. I 1962 var NRK på tur og lagde en reportasje, med tittelen «Et lite mirakel i vår tid». Den gang var det ikke bare et sykehus,

men Rolf hadde også etablert en dam med ørret - og lakse-unglinger. Landområdene skulle brukes for rehabiliteringen. Rolf var den synlige ute i miljøet, mens Birgit tok seg av det administrative. Etter hvert utviklet stedet seg også med forskning på aktivitet og afasi. Så etter Rolf Sunnaas døde, tok Oslo kommune over i 1979. Etter det ble det også knyttet doktorgrader til sykehuset, og i 1995 ble det også et universitetssykehus. I dag er sykehuset en del av Viken, og nye byggetrinn er på vei. Birgit Sunnaas døde i 1992.

En stadig utvikling av Sunnaas fikk vi vist oss

Sykehuset har gjennom hele sin historie hatt søkelys på rehabilitering, og har hatt svært mange pasienter som etter hvert har satt sine spor i paraidretten.

Vi fikk en veldig flott gjennomgang av aktivitetene, og målsettingen til sykehuset om at de skal tilpasse aktiviteter til alle sykdommer. - Idretten hjelper på å trene hele kroppen, og bygge opp det som er rundt det som er feil, fortalte idrettspedagog Simen Stueland Holm. De introduserer ofte pasienter inn i aktiviteter de også kan gjøre hjemme. Og setter pasienten i kontakt med idrettslaget eller aktiv på dagtid lokalt.

NIVs medlem Cato Zahl Pedersen fortalte oss om sitt løp i forhold til både hva som skjedde før han fikk sitt besøk på sykehuset, og ikke minst hvordan han fant

alpint som sin OL-gren. Et stikk til undertegnede om at svømming er kjedelig la han også til, men hva skal man vente av en mann som har fått 17.000 volt i seg.

Cato var klar i sitt innlegg, - Hvorfor bruker det offentlige ikke penger på å legge rette for fysisk aktivitet landet rundt, tordnet han direkte, med mange eksempler som underlag. - Alle drev med fysisk aktivitet sammen med idrettslag da jeg var ung. Funksjonshemmede er enda mindre til stede i dag, enn den gangen da jeg var aktiv, sa han. Cato som har vært en viktig ambassadør for framsnakking av funksjonshemmede, fortalte at hans viktigste mål var å heie på egen mestring. Hele turen ble avsluttet med et gripende foredrag av erfaringskonsulent, Thor Erik Strand. Han er 98,7% invalid etter en motorsykkelulykke i 2005 da han krasjet med en bil. Mannen som har drevet med idrett hele livet har nå etter ulykken kommet seg tilbake, og er med på mange aktiviteter. I tillegg til å skru på rullestoler og motorsykler (som han også gjorde før ulykken), så er han nå på landslaget i parahåndball, etter mange år også i ishockey.

Det er god oppfølging for pasientene på Sunnaas.

Per Rune Eknes

Da ishockeydrømmen gikk i oppfyllelse og Norge vant VM-bronse

STORTINGET (NIV-NYTT) Norsk ishockey har vært sulteforet på seire og store fremganger. Endelig ble det klaff! Seier over selveste Canada i en kjempedramatisk bronsefinale under årets VM i Sveits.

Skjerm bilde fra tabloid pressen etter bronse i VM

Syns det er trist å ha blitt 82 uten at Norge har fått den ishockey-suksessen vi har drømt om og jobbet for et helt liv, så undertegnede til visepresidenten i hockeyforbundet, Lise Torgersen, på et NIV-møte i mars.

-Men det ser veldig bra ut nå, sa Lise, og visste tydeligvis mer enn undertegnede.

Riktignok vant vi vår egen tre-nasjoners turnering på Jordal Amfi mens verdens beste ishockeynasjoner kjempet om OL-gull og glitter i Italia i vinter. Men at våre iskrigere to måneder senere til de grader skulle lykkes i VM, kom som lyn fra klar himmel.

Suksess etter 66 år

Som 16-åringer spilte vi riktignok 2-2 mot Sveriges 16-åringer på Johanneshov i Stockholm, men at det skulle gå 66 år til drømmen om VM-suksess skulle gå i oppfyllelse, var over enhver begripelse. Eller i hvertfall min!

Mange skal ha sin del av æren for at Norge ENDELIG skulle lykkes, men at det var en stortingsrepresentant fra Moss som sto ved roret akkurat da det skjedde (etter åtte år som hockeypresident), var vel heller ikke etter boka?

Tage Pettersen, 53-åring fra Moss og på Stortinget for Høyre, ga seg på topp etter ishockeytinget i juni. Og hvilken topp!

Nå ex-president i Ishockeyforbundet viser frem beviset for bronse i VM.

Dette har vi ventet på så lenge: Tage Pettersen med VM-trofeet for tredje plassen Sammen med keeper-kollega fra den gang da – og fortsatt aktiv ishockeyspiller i sitt 83.år, Kåre Kokken Østensen, har vi fått audiens og påspanderes en kaffekopp av ex-presidenten i Stortingets mye omtalte og kjendistunge kantine denne torsdagen.

-Men jeg skal både til Nordisk Råd på Grønland - og parlamentariker-konferanse i London før det blir sommerferie, bedyrer en avslappet Tage

Ble bergtatt av hockeyen

Han kom inn i hockeyen som forelder i Kråkene i hjembyen Moss i 2005-2006.

-Vi ble bergtatt av hockeyen, sier Tage og inkluderer den bedre halvdel Anny, som har vært like ivrig. Han hadde alltid vært samfunnsorientert, og ble leder av Kråkene til 2011 da han ble valgt til ordfører i Moss.

Sønnen Trym på 27, som var med i Kråkene fra 4-5-årsalderen, var årsaken til at Tage og Anny engasjerte seg i hockeyen.

-Jeg har ikke angra et sekund på engasjementet, sier Tage, som heller ikke er fremmed for videre oppgaver i ishockey internasjonalt.

Åpne dører og tunge stunder

-Min politisk organisatoriske bakgrunn har gitt mange åpne dører - og noen tunge stunder. Jeg har nok opplevd mer dritt i hockeyen enn i politikken - inkludert mine seks år som ordfører i Moss. Men jeg har ikke angret et sekund. Du kan ikke leve i det gamet her uten å være hardhudet.

Og Tage har ikke gått utenom.

-Har oftest vært i garderoben, og der får du ærlige tilbakemeldinger!

Noe som også kan underskrives av keeper-legenden «Kokken», hedret med Ishockeyforbundets høyeste utmerkelse, Isbjørnen. Og undertegnede - også med VM og OL-deltagelse (66 og 68).

En stor reise

-Det har vært en stor reise fra å være sett på som en pøbelsport til der vi er i dag, sier Tage.

Da er det fristende å legge til eget utsagn om norske ishockeyspillere fra den gang da: «Vi er snille gutter (og jenter) men lette å lede. Særlig når det er noe som er moro!»

Senere president Terje «Hesten» Nyhaugs hockeybad med en brannslange på et hotell i Sveits er legendarisk. Knapt nok overgått av skøyteløperen Fred Anton Maiers innendørs aking under 68-OL i Grenoble.

-Ishockeyen favner mennesker av alle kategorier i en hall som på 70 - og 80-tallet var både kald og våt. Presidentvervet har krevd i snitt en hel arbeidsdag i uka. Fra september til april har det aldri vært en helg uten hockey. Jeg ville ikke klart dette uten en familie som er med! bedyrer Tage.

Han trekker også frem den sosiale siden av ishockeyen, opprettelsen av superlagene for ungdom med fysiske, psykiske og andre utfordringer.

Trym er politimann og har flyttet til Narvik. Først spilte han i IL Kråkene og senere i Sparta, Sarpsborg. Tage ser ikke bort fra at Trym vil finne veien til ishallen og hockeyen også i Narvik.

Min egen klubb, Kråkene, er først og fremst en god breddeklubb, men senest på siste ishockey ting mottok Lena Schrøder Gullpucken for årets parautøver og Loyd Remi Solberg sølvpokal for 100 VM- eller OL-kamper. Begge kommer fra IL Kråkene. Jeg tror ikke det skal være et mål for alle klubber å klatre til topps. Det krever både anlegg, et annet tankesett og tilgang til spillere. I Østfold vil det aldri være grunnlag for mer enn to gode EHL-lag. Da blir det bare kannibalisme.

Politikk og idretten - mye er likt

-Hva har du med deg fra idretten inn i politikken – og fra politikken inn i idretten?

-Veldig mye er likt, men det er mer struktur i politikken. Så er engasjementet i idretten sterkere. Det er en fordel å ha med politikken inn i idretten, men også positivt med idretten inn i politikken. På Stortinget trækker vi i en boble, og for min del har idretten vært en dør inn i politikken – også for idretten. Som idrettspresidenter har vi et godt nettverk med teamsmøter og samarbeid på tvers. Ellers kan det bli ensomt på toppen av pyramiden. Fotballen ligger jo langt foran oss andre. Lise Klaveness var av de første som gratulerte oss – og som inviterte til hyldningsfest under landskampen mot Sverige på Ullevål.

Hører også med til historien at fotballen gjennom alle år har vært en god hjelper for norsk ishockey. Både under vinter-OL i 1952, og VM i Norge i 1958, stilte fotballen sin administrasjon til disposisjon. Broren til Nicken var ansvarlig for programsalget og selgerne (inkludert undertegnede). Da vi hadde B-VM i Lillehammer og Oslo i 1989, var selveste Nicken aktivt med som handlekraftig leder av presse- og PR-komiteen. Da vi manglet bord til pressesenteret, kjørte Nicken sin egen bil opp til Ekeberghallen og lånte bord av idrettskretsen. Det funka perfekt!

Idrettspresidenten var på plass og hedret ishockeyfolket på Forbundstinget. Her med legendarisk VM- og OL-keeper Kåre «Kokken» Østensen, som i sitt 83. år fortsatt spiller aktivt og stadig stopper pucker, 62 år etter OL-debuten i Innsbruck i 1964.

Bronsemedaljen, U18 og jenteveksten

Det beste er bronsemedaljen, sier Tage når han oppsummerer årene i hockeyens tjeneste. Og utviklingen på U18- og U20-nivå, som ga oss det tredje yngste laget i VM. Og masse optimisme for en fortsatt stor fremtid. Ansettelsen av Tobias Johansson som trener for U20-laget, viste seg å være en fulltreffer.

Idrettspresidenten var på plass og hedret ishockeyfolket på Forbundstinget. Her med legendarisk VM- og OL-keeper Kåre «Kokken» Østensen, som i sitt 83. år fortsatt spiller aktivt og stadig stopper pucker, 62 år etter OL-debuten i Innsbruck i 1964. I midten lederen av Drammens ishockeyklubb, Tom Arne Winnæs.

Hva har vært mest givende?

Den eventyrlige veksten blant jentene. Og at vi har tatt igjen og passert Danmark. Vi er på toppen av en bølge, og utfordringen blir å klare dette videre. Vi har gode planer, og vi har vist at vi kan være tro mot disse planene. Ambisjonen er å etablere oss blant topp åtte. Og målet var å spille en kvartfinale. Vi har en rullerende strategiplan til 2030, og vi fortsetter dette arbeidet basert på vestlige verdier. Det viktigste blir å justere kursen i tråd med det som skjer i verden – og manøvrere etter det, sier den tidligere marineoffiseren som gjerne stiller seg til disposisjon om det er et ønske.

-Få også med at det var et scoop å få Petter Salsten til å påta seg jobben som generalsekretær. Han vil bety mye for norsk ishockey også i årene som kommer! Jeg vil også nevne Lise Torgersen som har vært min visepresident gjennom alle åtte årene. Zucarello som har vært en viktig rollemodell for mange unge spillere, Espen Hegde som er den største ildsjelen innen paraishockeyen. Gjengen rundt jentesatsingen vår, og til sist alle de frivillige som bidrar til den flotte ishockeyfamilien vår.

Harald Bråthen

Når man er eldre så faller man ikke, man velter

September-møtet med Lars Kolsrud, samlet rundt 55 av medlemmene våre. Dette var dagen før bisettelsen til medlem nr. 1, og forsamlingen var preget av dette.

Etter en fin minnetale fra leder Tove Strand, som du ellers kan lese på lederplass, var det en opplagt Lars Kolsrud som foredro.

Overgangen fra minnetalen for kong Harald, til Lars gikk plettfritt. Han tok rett og slett frem den gamle tegneseriefiguren Snoopy for å få oss videre.

Schulz filosofi med **Charlie Brown & Snoopy**

Dermed fikk han salen i sin hule hånd. Selv kaller Lars seg for en «privat praktiserende pensjonistlærling».

I 2025 forstod han at han var gammel, fordi han er eldre enn paven, og det var første gang. Likevel er han yngre enn presidenten i USA, så da er man kanskje ikke - så gammel.

Lars gikk så inn på hva er ung eller eldre, med mange eksempler.

Mange eldre savner fasttelefonen for den visste man hvor var. Dette er en av mange eksempler på hva Lars betegnet som bevis på at man er eldre.

Vi er nå i en alder da vi kan påberope oss retten til: Senil ulydighet, mener Lars Kolsrud.

Lars fortsatte med forventninger til besteforeldre, og understreket at man må ha lov til å si at man ikke klarer alle barnebarna på en gang.

Lars hadde utrolig mange poenger vi i vår alder kjenner oss igjen i, som begrepet: Når man er eldre så faller man ikke, man velter.

Lars anbefaler følgende vaksiner for dem over 65 år.

■ «**Voksen-vaksinasjonsprogram (VVP) sept.-25**»

■ *FULL enighet om VVP på Stortinget,*

▪ *men ikke om finansieringen.*

- ☐ Kikhoste, difteri, stivkrampe, polio – hvert 10.år
- ☐ Influensa – årlig
- ☐ Pneumokokk (lungebetennelse) – hvert 6. år (evig)
- ☐ Corona-virus (anvist av myndighetene)
- ☐ Eventuelt:
- ☐ RS-virus (>65 år eller små barnebarn) – hvert 2. år
- ☐ **Herpes zoster** (Helvetesild) – hvert 10. år
- ☐ **Skogflått-encefalitt?** (mye skog-ferdsel/rådyr)
- ☐ **REISE-VAKSINER?**

Han tok også opp sentrale temaer for oss, om hvorfor forsvinner håret på hodet, og kommer i ørene og nesen? Damene har sikkert sitt å tenke på.

-Gleden i hverdagen er det viktigste for oss eldre, avsluttet en alltid engasjert Lars Kolsrud.

Per Rune Eknes med god hjelp av Lars Kolsrud.

Erlings epistel

Erling Rimeslått, foto privat

Sanger om skihopp(ere) - 2

Før sommeren kom den første av flere epistler om gruppen «Tullin & Thams» sine låter om hoppSPORT – om konkurranser, hoppere og anlegg.

Denne gangen skal vi til VM nordiske grener i Oslo i 1982 og historiens første lagkonkurranse i skihopp.

Før normalbakkerennet i Midstubakken dro østerrikerne til Holmenbakken ved Asker og trente der en hel dag før VM begynte. Treneren Max Golser (1940–2019) var ikke fornøyd med hopperne sine, og mente de trengte trening i en mindre bakke. Det ble organisert bakkepreparering slik at de kunne få trene i fred og ro. Om det var det som gjorde utslaget for østerrikeren Armin Kogler får vi aldri vite, men han vant i alle fall VM i Midstua.

Men så til lagkonkurransen. Den ble uhyre jevn, og ble sett på som et prestisjeoppgjør mellom Norge og Østerrike. Under ett poeng skilte Norge og Østerrike til slutt. Reglene i laghopp den gang var slik at av de 4 på laget telte bare de 3 hopperne med høyest poengsum. Det var Johan Sætre som ble «ikke-tellende» for Norge, og han mente selv at han ikke fortjente å få medaljen. Disse reglene ble forlatt ganske umiddelbart og alle 4 hopperne skulle telle med.

I sangen «*Heia Norge*» nevnes østerrikerne Kogler og Andres Felder. *Armin Kogler* (f.1959) vant overraskende VM i skiflyging 1979, satte verdensrekord med 180 meter i 1981 og vant WC sammenlagt både i 1981 og 1982 samt fikk 2.plass i 1980 og 3.plass i 1983. Han har 14 enkeltseire i WC. Han tok gull i normalbakken (Midstubakken) i 1982 og ble nr. 3 i «tåkerennet» i Holmenkollen. Han er å regne som en av de virkelig store østerrikske hopperne. Etter hoppkarrieren utdannet Kogler seg til flyger. Han fikk Holmenkollmedaljen i 1984.

Andreas Felder (f. 1962) var bare 20 år under VM i Oslo og fikk sitt store gjennombrudd i 1984/85-sesongen da han tok 6 WC-seire. Sammen med Matti Nykanen, Jens Weissflog og bestekompis Ernst Vettori dominerte han internasjonal hoppSPORT til tidlig 90-tall. Han vant WC sammenlagt i 1990/91.

I 1986 ble han verdensmester i skiflyging på hjemmebane i Kulm og vant gull i VM i stor bakke i 1987 i Oberstdorf. Han tok gull i lagkonkurransen i VM i Val di Fiemme i 1991. Han la opp i 1992 etter å ha vunnet skiflygingsrennet i Planica. Fra 1995 til 1997 og fra 2018 til 2020 var han hovedtrener for det østerrikske hopplandslaget. Han var også i lengre perioder landslagstrener for hopp i kombinert, først for Tyskland, deretter for Østerrike.

Ved siden av Kogler og Felder hoppet Hubert Neuper og Hans Wallner på det østerrikske laget.

Som alltid var det tåke, himmelen gråmalt som et slør,
men alle ventet klare, et beruset Kollenbrøl.

For aller første gang i VMs stolte tradisjon
skulle skihopperne kjempe som et lag for sin nasjon!

Bergerud og Bremseth, hele Kollen stod i brann,
det var også Johan Sætre, Olav Hansson - ankermann.

Norge lå i toppen, men det var Kogler som var lengst,
Østerrike mot Norge, kamp om ære så intenst!

Norge, heia Norge, flagga vaier høyt i vind.
Rundt Besserud et mektig publikum!

Norge, Heia Norge! Norge, heia Norge! Sætre, Hansson, Bremseth og Bergerud.
Ja det var Sætre, Hansson, Bremseth og Bergerud.

Scheie meldte oppdrift, siste nordmann stod på toppen.
Olav Hansson satte utfør, det var spenninger i kroppen.

Over kulen strak og fin, det var småpent, fylt av lyst
Men ingen trodde dette holdt, hele Besserud ble tyst.

Nok en katastrofe – ei de beste når det gjelder.
For som sistemann en østerriker ved navn Andreas Felder.

Men nedslaget var ustøtt - kunne dette virkelig holde?
Det var under et poeng som skilte Østerrike og Norge.

Norge, Heia Norge! Flagga vaier høyt i vind.
Rundt Besserud et mektig publikum.
Norge, Heia Norge! Norge, heia Norge! Sætre, Hansson, Bremseth og Bergerud.
Ja det var Sætre, Hansson, Bremseth og Bergerud.

Et brøl som løftet taket, som fikk tåken til å fly.
Et brøl som kunne høres over hele Oslo by!

Der stod Bergerud og Bremseth, der stod Sætre med et smil!
Olav Hansson hadde sikret Norge GULL med bedre stil!
Olav Hansson hadde sikret Norge GULL med bedre stil!

Norge, Heia Norge! Flagga vaier høyt i vind.
Rundt Besserud et mektig publikum.
Norge, Heia Norge! Norge, heia Norge! Sætre, Hansson, Bremseth og Bergerud
Ja det var Sætre, Hansson, Bremseth og Bergerud.

*Tekst og musikk: Ole Kristian Nalum og Daniel Håkestad.
Musikken er delvis assistert av KI, spesielt arrangement og vokal.*

EDU-TAINMENT

4. juli i år markerte USA 250 år som en fri, selvstendig nasjon. Sentral i prosessen som førte til dette var Benjamin Franklin (filantrop, journalist, forfatter, oppfinner og diplomat).

Folk flest utenfor USA forbinder Benjamin Franklin med oppfinnelser. Han oppfant lynavlederen, en vedovn som brant renere og ga mer varme (Franklin Stove), de første bi-fokale brilleglassene, et ur som viste timer, minutter og sekunder og ikke minst utviklet han det første fleksible urin-kateter for nyre-, prostata- og urinblære-syke.

Han blir kalt grunnleggeren av USA, fordi han var den eneste som var med i alle forhandlingene og underskrev de fire avtalene som til sammen endte med muligheten for frigjøring fra England og Frankrike. Dessuten utformet han det meste av grunnloven, «The Declaration of Independence», men Thomas Jefferson (senere USAs 3. president) ble valgt til å være ansvarlig for det endelige utkastet og til å legge dette frem for Kongressen. Hvorfor? Jo, man var redd for at Benjamin Franklin ville kunne legge inn noen morsomheter både i selve dokumentet og i forbindelse med den muntlige fremleggingen av dette. Litt uforståelig når det er bilde av ham på 100 - dollarseddelen.

I sin rolle som journalist, skribent og diplomat benyttet han mye humor. Han ansees som skaperen av den kommunikasjonsformen som senere på engelsk er beskrevet som:

EDUTAINMENT (=education & entertainment).

På norsk vil vi vel si noe ala «kunnskapsformidling blandet med underholdning». Denne type kommunikasjon benyttet han blant annet i sin årlige utgivelse av «Poor Richard's Almanack» fra 1732 til 1758. I denne var det foruten kalender med dager, datoer og merkedager for det kommende året også mange praktiske tips til hjemmet og «livet», morsomme historier, gode sitater og underholdende oppgaver som tidsfordriv og hjerne-trim.

Tohundre år senere plukket Walt Disney opp begrepet og denne snart tre-hundre år gamle presentasjonsformen som nå er velkjent og mye benyttet i mange varianter i dagens media-verden.

Lars Kolsrud

Forbundsdirigenten som styrer både kommunen og Idrettstinget – og mener Tom Lund var Norges beste fotballspiller

LILLESTRØM (NIV-NYTT) Kjartan Berland fra Voss har levd et langt og fruktbart liv i idretten. 54-åringen er ordfører i Lillestrøm kommune med 97.300 innbyggere. Omsetter for 10 milliarder kroner. Har 9000 ansatte fordelt på 5800 årsverk. Og han er generelt sett veldig idrettsinteressert. Det sier han selv – og det er ingen grunn til å tvile. Dessuten er han skråsikker på at Lillestrøm-legenden Tom Lund som sovnet inn i mai, var den største av de største blant norske fotballspillere.

Ønsker å hedre Tom Lund

-Allerede i ung alder fikk jeg hilse på Tom Lund, sier solide Kjartan. -Vi var mye hos familie i Lillestrøm. Og Tom Lund ble fort helten. – Vi er flere som ønsker å hedre Tom Lund. Fortrinnsvis med et gatenavn i Lillestrøm. Han har virkelig satt sine spor. I all beskjedenhet skal det nevnes at Tom Lund kom til artikkelskriveren i Aftenpostens sportsredaksjon en sen høst-kveld for mange år siden. Fredrikstad-talentet Arve Heie hadde meldt overgang til tredjedivisjonsklubben Lillestrøm. Derfra gikk det bare oppover for Tom Lund og LSK.

Vossingen Kjartan Berland, er ikke bare ordfører i Lillestrøm, han er også en meget god dirigent på idrettsting, kretsting og klubb-årsmøter.

Kjartan Berlands siste tillitsverv i Lillestrøm Sportsklubb – LSK - var som leder av Kontrollutvalget fra 2016 til 2023. Dessuten har han seks år i styret i NFF. 15 år som medlem av dommerkomiteen fra 2003 – og som leder fra 2011 til 2015. Før dette hadde Kjartan 10 år i styret og i komiteer i Hordaland Fotballkrets – fra 1992 til 2002. Utenfor idretten jobbet han i Norske Shell som leder av bensinstasjonene i Laguneparken i Bergen og et halvt års tid på Mortensrud i Oslo. Neste stopp var som internrevisor i Shell Marketing hvor han også ble økonomi- og regnskapssjef.

Norway Cup-uke hvert år

Lillestrøm-ordføreren setter av en uke i året til Norway Cup. Her leder han en uavhengig jury som behandler disiplinær-saker. Dessuten har han vært møteleder og dirigent på fotballtinget fra 2006, da han ledet tinget sammen med Odd Flattum.

-Det var Odd som lærte meg opp til å bli en god møteleder. Det er viktig å balansere det formelle med å skape god stemning. Karen Espelund spurte meg høsten 2005 om jeg ville prøve meg som dirigent. Jeg debuterte på Tinget i Stavanger i 2006. Fra 2010 til 2016 var jeg i fotballstyret. Og siden fotballtinget i 2017 har jeg vært fast dirigent. Fra 2020 ble jeg spurt om jeg kunne være dirigent på Idrettsforbundets ting. Også blant særforbund og idrettskretser er Kjartan etterspurt som møteleder.

Ja, når det passer

Oppgaven som ordfører er ikke en ni til fire-jobb. Du må alltid være beredt. Det å bruke en ferieuke på Norway Cup med juryarbeid er hyggelig og givende, men ordfører-oppgavene går alltid foran.

-Reglene for møteledelse er stort sett de samme, men det blir litt forskjell i kommunestyret. Begge steder har vi regler vi må følge. I idretten er vi ikke like kjent med taletid og hva du sier og ikke sier. Jeg synes det er viktig å holde på de formelle rammene. Og unngå unødvendige konflikter. For mange er spørsmålet: Skal jeg tørre å ta ordet? Øvelse gjør mester også her.

Møteleder skal være nøytral. Gi råd og veiledning. Passe på talerlisten. Da vi i 2021 hadde ekstraordinært fotballting som et teams-møte med diskusjon om mulig boikott av Qatar-VM, ble det ekstra utfordrende, men det gikk bra. En av de 560 delegatene var så engasjert at han nektet å gi fra seg ordet. Møtelederen fikk høre at han var udemokratisk.

Vara til Stortinget to perioder

Kjartan Berland har i to perioder vært vara til Stortinget. Femti møtedager har det blitt.

Største utfordring til nå var et årsmøte i et lokalt idrettslag her på Romerike med drøyt 100 delegater.

-Da 110 stemmesedler kom til opptelling, foreslo jeg å avslutte møtet. Møtet var ikke godt nok forberedt, og det var ikke tilstrekkelig kontroll på antall stemmeberettigede. Ikke noe hyggelig situasjon for idrettslaget, og selvsagt heller ikke for meg som møteleder, men sånn måtte det bli.

Nå går ordføreren inn i krevende budsjettarbeid i Lillestrøm kommune, men han har funnet en ledig søndag i november til å bistå med møteledelsen på forbundstinget til Norske amerikanske idretters forbund. Det er hyggelig det, avslutter Kjartan Berland

Harald Bråthen

Jubilanter før julen 2026

Eldar Hansen	07.11.1941	85
Ingar Lereim	09.11.1941	85
Elisabeth Seeberg	30.11.1951	75
Geirr Kihle	15.12.1941	80

Vi Gratulerer!

Tidene forandrer seg – og vi med dem?

Det siste året har jeg erfart en situasjon der jeg tenker at dette som før var en selvfølgelighet og korrekt foreningsdemokrati, nå oppleves som helt feil.

I en forening à la vår egen vurderte man endring av navnet. For å engasjere og forankre navnevalget hos flest mulig medlemmene, sendte styret ut en forespørsel til alle registrerte mailadresser (ca. 300) med spørsmål hvilket navn medlemmene ønsket, det gamle eller det nye. Man mottok over 255 svar, mange med kommentarer, og alle ble registrert, talt og behandlet i styret.

Av de innkomne svarene var 194 for det skisserte navneskiftet og 27 imot. På denne bakgrunn valgte styret, å legge forslaget om navneendring fram på foreningens årsmøte, slik retningslinjene sa at man måtte gjøre.

Det er ikke alltid at det er like godt oppmøte på årsmøtet som det er via epost. illustrasjonsfoto.

Slike avgjørelser skal etter regelverket godkjennes med to tredjedels flertall på årsmøte.

Navneforslaget ble fremlagt som sak på årsmøte til avstemming. Her var kun 50 tilstedeværende med stemmerett og blant disse var det langt fra et to-tredjedels flertall for navneskifte. Deltagelse på årsmøtene er her som i mange foreninger, for egen kostnad, unntatt for sittende styre.

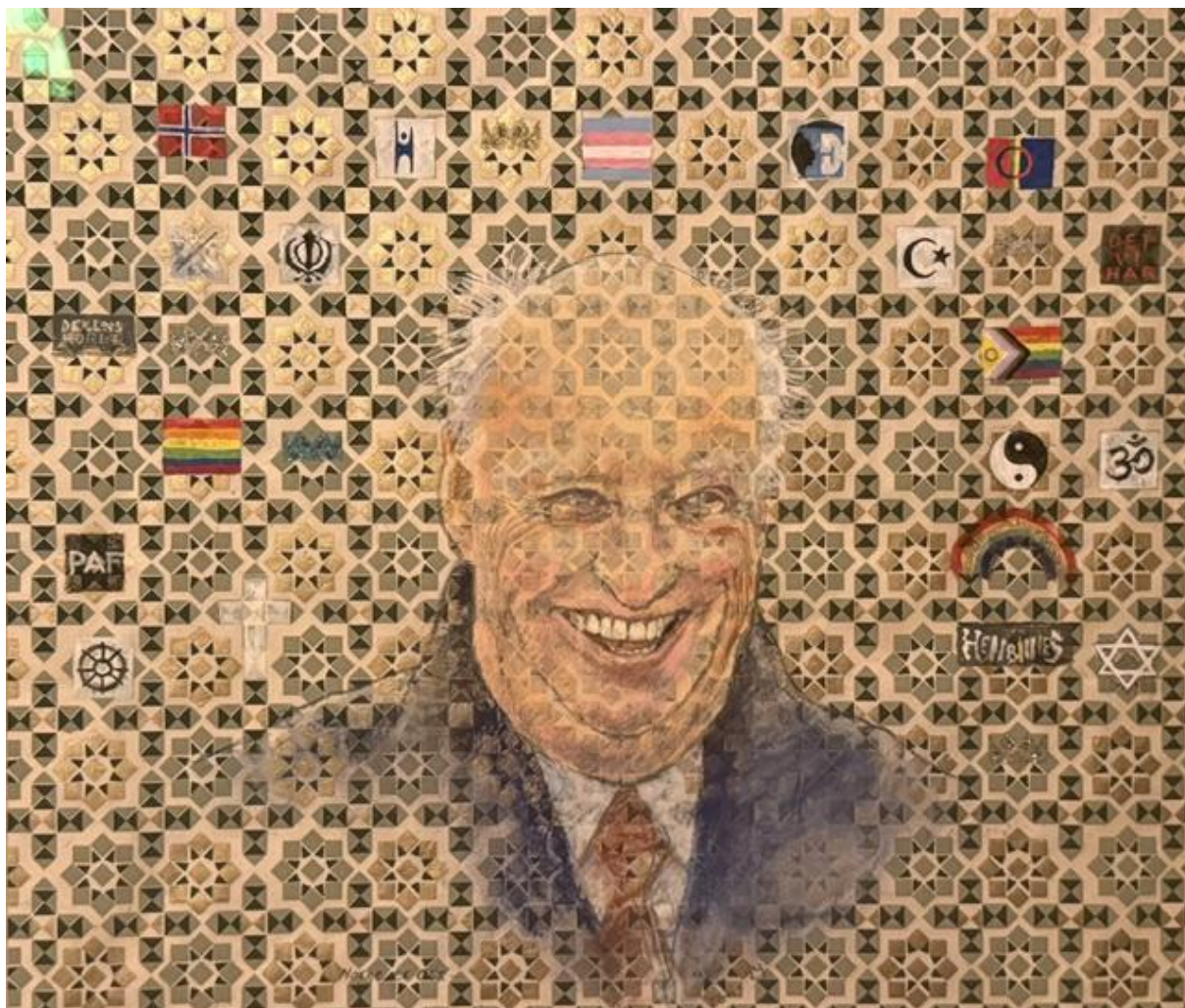
Regelen med to tredjedels flertall på årsmøte for viktige avgjørelser, har jeg sett på som «hugget i stein» og viktig for våre organisasjons-demokratier. Men nå er jeg blitt i tvil. Hvordan ville vi reagere ved et stortingsvalg som selvfølgelig gir alle i hele landet lik mulighet til å stemme, dersom «Kongen i Statsråd hadde bestemt» at bare de som selv fysisk avla sin stemme i Oslo Rådhus, ville være tellende?

Med dagens teknologi er kanskje tiden er inne til å se om det nå er andre og mer demokratiske former for flertallsavgjørelser enn tidligere tiders krav om fysisk tilstedeværelse på selvfinansierte årsmøter? Når man kan få et langt bredere engasjement fra flere av medlemmene for foreningens og styrets arbeid, kan det virke gammeldags og udemokratisk at en liten tilstedeværende gruppe på et årsmøte, skal kunne nedstemme forslag forankret i et mye større medlemsflertall.

Hvordan kan vi i NIV unngå å komme i en liknende situasjon?

Lars Kolsrud

Skal NIV-matrikkelen også ta med seg historien, spør kronikkforfatteren.

NIV-medlem nr. 1 er ikke lenger blant oss, men kong Harald har vært en svært viktig og samlende person for foreningen fra oppstart i 1988 og frem til og med vårt årsmøte i februar 2026.

Jeg synes hans mangeårige tilstedeværelse har vært så viktig at det ikke må bli glemt.

Mitt forslag er derfor at vi fra og med neste matrikkel får inn et nytt punkt:

Tidligere medlemmer.

Her burde avdøde medlemmers navn og helst også medlemsnummer stå, f. eks. også med årstallet de ble medlemmer og årstallet medlemskapet opphørte.

Ved å lage en slik oversikt over tidligere medlemmer, ville man også en gang for alle alltid kunne finne navnet på dem som var med på å grunnlegge foreningen i 1988, ettersom det er rart om ikke dette også er de 24 (?) første medlemmene.

Dessuten:

Jeg kom tilfeldig over tidligere Jubileums-skrifter for NIV. I 2028 er det nytt jubileum – da er NIV 40 år. Det er vel ikke mer enn tid av veien for å begynne å tenke på hvordan dette kunne markeres. Håvard Lillegård synes jeg å huske at har vært sentral i forbindelse med tidligere jubileer og jubileumsskrifter.

Jubileum er tid for å mimre:

Skjerm bilde av jubileumsutgaven fra 2008.

«Historisk hilsen»

Lars Kolsrud